

Arrest

nr. 122 421 van 14 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, samen met X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 25 januari 2010 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 9 maart 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 26 maart 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, in antwoord op de eerste asielaanvraag van verzoekers, de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 juni 2010 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Op 5 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 16 november 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09/03/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[K.U.] [...]

+ Echtgenote:

[M.A.]

+Kinderen:

[K.A.] [...]

[K.C.] [...]

[K.C.]

[K.N.] [...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22/06/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur op 30/08/2013 (zie gesloten omslag), zij concludeerde dat:

'Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)'

'Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van een eventuele lopende medische behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.'

'Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land

van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.'

'Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.'

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Op 6 november 2013 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

1.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) besliste op 21 november 2013 de tweede asielaanvraag van verzoekers in overweging te nemen en te onderwerpen aan een onderzoek ten gronde.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat *"bij gebrek aan het rechtens vereiste belang [...] de vordering niet ontvankelijk [is] voor zover zij gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten"*.

3.2. Aangezien het door verzoekers ingestelde beroep louter gericht is tegen de beslissing van 5 september 2013 waarbij hun aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en niet tegen enig bevel om het grondgebied te verlaten zijn de beschouwingen van verweerder omtrent zijn gebonden bevoegdheid bij de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en het belang dat verzoekers al dan niet hebben bij het aanvechten van bevelen om het grondgebied te verlaten in casu niet ter zake.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"In rechte

- Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Volgens de voorbereidende werkzaamheden van de Wet van 15 september 1980, deze mogelijkheid betreft de "vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf, (Parl. Doc. Kamer, 2005-2006, 51-2478/001, pp. 34 en 35).

Betreffende de adequate behandeling dient er nagekeken te worden naar de mogelijke distributie van de zorgen of de mogelijkheid om een behandeling of onderzoeken op gang te zetten en naar de concrete mogelijkheid voor de zieke om ervan te kunnen genieten rekening houdend met de financiële toestand, de afstanden, ...

De Directeur van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft naar deze voorwaarden van een effectieve en concrete toegankelijkheid verwezen in zijn verhoor voor het Parlement: « De effectieve toegankelijkheid van die infrastructuur en de materiële mogelijkheid om behandeling en medicatie te krijgen worden ook in rekening gebracht" (Parl. Doc., Kamer, 2005-2006, n°2478/008, page 137).

- In een arrest D. contre le Royaume-Uni van 2 mei 2007 (bevestigd door een arrest N. contre Royaume-Uni) heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden geïnterpreteerd. Dit artikel verbiedt een Staat een vreemdeling uit te drijven, in geval van reëel risico voor zijn medische toestand, o.a. indien dit risico voortvloeit uit een gebrek aan medische behandeling in zijn land van herkomst.

Als artikel 3 mogelijk geschonden kan zijn, dient de overheid de situatie van de persoon zorgvuldig te onderzoeken voor[a]lleer een beslissing te nemen (EHRM, Hirsi c. Italië, 23 februari 2012).

- Het verbod tot uitdrijving dat voor[t]vloeit uit artikel 3 en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 9 ter VW is absoluut.

Een absoluut verbod houdt geen rekening met het gedrag van de betrokkene, of de financiële of economische situatie in het land waar de betrokkene zijn aanvraag indient.

Wanneer er een reëel risico bestaat dat de gezondheidszorgen in het land van herkomst niet beschikbaar zijn, zodat dit tot een gevaar voor het leven van de betrokkenen inhoudt, moet er rekening met dit risico worden gehouden.

- Artikel 3 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie voorziet dat "Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit". Artikel 3 HVEU is ook absoluut en de verwoording van artikel 3 HGEU is br[e]der dan die van artikel 3 EVRM.

- Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

De Raad van State heeft al duidelijk gemaakt dat volgens artikel 62 VW en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs» (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

- De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.

Dat beginsel werd al lang gesteld door de Raad van State :

« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claey's, n°. 14.098, du 29 avril 1970)

In casu

Verzoeker lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Eerst[e] onderdeel: verband tussen de aandoening en het land van herkomst

1.

Het feit dat verzoeker aan ernstige psychologische problemen lijdt wordt door de neergelegde medische getuigschriften aangetoond en door de Arts-adviseurs van de DVZ niet betwist.

Uit de verschillende medische getuigschriften die door verzoeker werden voorgelegd blijkt niet alleen dat zijn aandoening ernstig is, maar ook dat een stopzetting van de behandeling tot zware gevolgen zal leiden.

Zowel in de aanvraag als in de aanvullende brieven die aan verwerende partij werden doorgestuurd, werd uitdrukkelijk benadrukt dat de medische problemen van verzoeker een rechtstreekse verband hebben met de feiten die hij in haar herkomstland heeft meegemaakt.

Nergens in het advies, noch in de bestreden beslissing is er een motivering betreffende het feit dat de aandoening van verzoeker een rechtstreekse verband hebben met de feiten die hij in haar herkomstland heeft meegemaakt.

Uw Raad heeft al besloten dat in dit geval de beslissing motivering daaromtrent moet bevatten (o.a. arrest van 13 december 2011 n° 71.779).

Uw Raad had de annulatie bevolen van de beslissing omdat de motivering enkel gebaseerd op de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst, terwijl de eiser uitgelegd had dat zijn medische problemen door de evenementen in zijn land van herkomst veroorzaakt werden.

De Belgische autoriteiten hadden dan ook de verplichting hierop te antwoorden (zie ook arrest n°73.765 van 23 januari 2012).

De motiveringplichten en de zorgvuldigheidsplichten werden bijgevolg kennelijk meermaals geschonden, zowel als artikel 9ter VW die de analyse van die elementen ook vereist.

2.

Verwerende partij heeft bovendien geen rekening gehouden met de situatie van de personen met Tsjetsjeense origine die naar Rusland terugkeren na een lang verblijf en beschermingsaanvragen in Europa.

Een verantwoordelijke van Médecins du Monde in Tsjetsjenië, Joseph BATO, heeft op 24 september 2010 in een interview voor Arte Journal verklaard dat het systeem van gezondheidszorgen nog zeer slecht is:

« On est dans une situation à deux vitesses : dans les grandes villes, il y a de l'équipement médical mais la corruption et la difficulté de l'accès aux soins persistent. Et en ce qui concerne les gens dans la campagne, rien n'a changé : le niveau de soin est toujours aussi faible et aussi mauvais. Médecin du monde avait interrompu ses projets il y a un an, et nous les reprenons aujourd'hui parce que la réponse aux besoins médicaux n'est pas suffisante. Quant aux pathologies rencontrées, la question du traumatisme d'une société entière qui a été affectée à tous les niveaux par le conflit reste permanente» (zie interview van 24 september 2010, van Joseph BATO, missie verantwoordelijke in Tsjetsjenië voor Médecin du monde voor Arte Journal).

In maart 2010 zei het internationaal comité van het Rode Kruis dat:

« Les conditions de sécurité se sont dégradées depuis l'été dernier et restent bien trop précaires pour beaucoup de civils en Ingouchie, en Tchétchénie, au Daguestan (...). Ces violences génèrent des sentiments d'insécurité et de crainte » (interview van de « Chef adjoint des opérations du ICRC pour l'Europe Orientale », 8 maart 2010, www.icrc.org).

De catastrofale toestand van de gezondheidszorgen in Tsjetsjenië wordt ook aan het licht gebracht in het OSAR verslag: er is een gebrek aan basische medische zorgen: "le secteur de la santé publique manque d'un équipement médical de base et de médicaments (...) Les traitements médicaux disponibles en Tchétchénie sont basique" (p. 3)

De Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (OSAR) en Amnesty International voegen eraan toe, in recente verslagen dat de situatie voor Tsjetsjeense bijzonder moeilijk blijft :

« En outre, les personnes de retour ont souvent beaucoup de peine à obtenir les enregistrements donnant accès au logement, aux soins médicaux, à l'emploi et à d'autres prestations sociales.⁹² » (Rapport Osar, Caucase du Nord - sécurité et droits humains, septembre 2011)

Mensen met Tsjetsjeense origine worden overal gediscrimineerd in Rusland :

« La présentation des profils des groupes menacés se limite au Caucase du Nord. Il faut toutefois relever que les Nord-Caucasiens ne sont pas non plus en sécurité dans le reste de la Russie où le racisme à leur égard est très répandu et prend des formes très violentes. A bien des endroits, on empêche les Tchétchènes de s'enregistrer officiellement (ce qui est nécessaire pour obtenir un emploi, un logement ou des soins médicaux) ou de demander un passeport. Par ailleurs, les Tchétchènes risquent à tout moment d'être accusés et condamnés sans motif valable.⁹³ Ces derniers temps, des citoyens nord-caucasiens ont aussi été enlevés dans d'autres régions du pays. ⁹⁴ »

Zij worden zelf bedreigd in geval van terugkeer na een verblijf, a fortiori een asielaanvraag, in het buitenland :

« Les personnes de retour de l'étranger sont particulièrement menacées.¹²⁶ En Tchétchénie, elles sont généralement tout de suite arrêtées, interrogées et éventuellement torturées. ¹²⁷ » (p. 18 en 19)

Zij hebben geen effectief toegang tot medische zorgen :

« La situation des soins de santé et plus particulièrement la question de l'accès aux soins de santé en Russie est problématique. Si officiellement toutes les personnes sont supposées recevoir les soins médicaux dont elles ont besoin de façon gratuite⁴, dans la pratique cela ne se réalise souvent pas.⁵ En effet, afin de recevoir les traitements médicaux de façon gratuite, une personne doit être enregistrée officiellement dans son lieu de résidence, suite à quoi elle peut souscrire à l'assurance maladie obligatoire (payante)⁶. La personne a ensuite le droit de se faire soigner gratuitement mais uniquement dans le lieu où elle est enregistrée et où elle a souscrit à l'assurance maladie. Ce n'est que dans le cas où les traitements nécessaires ne sont pas disponibles dans le lieu de résidence qu'un transfert dans une autre ville ou région est théoriquement possible: toutefois en réalité, les patients originaires de Tchétchénie par exemple ne sont pas transférés dans d'autres villes et ce, même lorsque leur état de santé est très grave.⁷ » (Osar, octobre 2011, p. 2)

In Tsjetsjenië zelf bestaat de nodige uitrusting gewoon niet :

« Dans le Caucase du Nord, et plus particulièrement en Tchétchénie, le secteur de la santé publique manque d'un équipement médical de base et de médicaments.²⁰ Un rapport du Ministère fédéral autrichien de l'intérieur daté de septembre 2009 cite le témoignage d'un professeur de l'Académie russe des Sciences qui estime que les traitements médicaux disponibles en Tchétchénie sont basiques et qui soulève le problème du manque de personnel qualifié et formé.²¹ Selon Médecins Sans Frontières en outre, les problèmes de sécurité affectent également la disponibilité des soins médicaux.²² » (Ibidem, p.3)

Het racisme tegen Tsjetsjenen wordt ook bevestigd door de Danish Immigration Service's et le Danish Refugee Council's, in een verslag dd augustus 2012 : « Chechens in the Russian Federation - residence registration, racially motivated violence and fabricated criminal cases Joint report from the Danish

Immigration Service's and Danish Refugee Council's fact finding mission to Moscow and St Petersburg, the Russian Federation »

« Alexander Verkhovsky, SOVA Center for Information and Analysis, Moscow, stated that there seems to be a growing negative attitude towards people from North Caucasus. However, there is no clear explanation as to why many Russians feel uncomfortable about people from the North Caucasus and depending on the individual person asked, reasons can include perceptions of Caucasians behaving badly, being different, being violent, fighting unfairly (i.e. with knives) and the fear of terrorist acts. North Caucasians (and others) are also seen as competitors on the labour market in the big cities. It was emphasised that "bad behaviour" is the most common reason why Russians feel uncomfortable about people from the North Caucasus.

A Western embassy (A) explained that problems with xenophobia are not limited to North Caucasians. The general public does not distinguish between North Caucasians and Asians, but consider them all the same. » (p. 19 - [...])

Zij worden ook gediscrimineerd op het arbeidsmarkt:

« Representatives from the NGO Vainakh Congress, St Petersburg, explained that it is difficult for Chechens to find jobs in the formal sector as the authorities would keep an eye on companies with Chechen employees and subject them to extra control, e.g. tax control. Some companies might fire or decide not to hire Chechens in order to avoid this extra unwanted attention from the authorities. It was added that the organisation was aware of Chechens working unofficially for a company, so that it would appear to the authorities that the company did not employ Chechens. Not many Chechens are employed in the public sector. »

(..) « if the employer becomes aware that the applicant is a Chechen, he or she would most likely not get the job. » (Ibidem, p. 29)

Uw Raad kent deze situatie goed :

« peuvent craindre de subir des persécutions en cas de retour (en Tchétchénie) en raison de leur appartenance à deux groupes distincts susceptibles d'être victimes d'atteintes aux droits de l'homme, à savoir le groupe cible des personnes qui ont un lien avec des combattants rebelles et celui des personnes déplacées qui retournent en Tchétchénie » (§ 4.16, RvV, 16 september 2011, n°66731).

Uit een recent verslag dd 7 maart 2013 blijkt dat deze situatie nog actueel is :

"The Chechen authorities in Grozny have tried to prevent Chechens from emigrating to the West and in turn have launched a campaign to discredit Chechen refugees living in Europe (www.inosmi.ruleurope/20111018/176200699.html). The emissaries of Grozny travel to Europe to try and convince European governments that the situation in the North Caucasus has normalized (www.prozny.mid.Ru/news.html)"

"Thus, the relocation of Chechens to Europe remains as relevant to Chechnya as it was during the active military campaign at the start of 21st century. According to the results of a survey among students in Chechnya, two-thirds of young people do not see their future in the republic and would prefer to leave it to live abroad (www.kavkaz-uzel.ru/articles/218032/). These attitudes vividly illustrate the fact that the real situation in the region still resembles a war zone and continues to force families to escape the never-ending human rights abuses that reign in Chechnya and elsewhere"

(Jamestown Foundation, Continuing Human Rights Abuses Force Chechens to Flee to "Europe, 7 March 2013, Eurasia Daily Monitor Volume:10 Issue: 43 <http://www.unhcr.org/refworld/docid/5139cf902.html>).

Terugkerende asielzoekers worden duidelijk geviseerd en zijn de slachtoffers van talrijke schendingen van hun grondrechten.

Het Europees Hof van de Rechten van de Mens heeft het onlangs ook vastgesteld : Arrest EHRM, I.K. c/ Austria van 28 maart 2013, req. n°2964/12 (een geactualiseerd overzicht van de situatie in Tsjetsjenië is beschreven p. 7 tot 13, in bijlage).

Deze elementen zullen duidelijk een negatieve invloed hebben op de medische situatie van verzoeker, en zijn aandoeningen verergeren.

Dat werd niet onderzocht door verwerende partij, en er is geen motivering daaromtrent. De motiveringsplichten en het zorgvuldigheidsprincipe worden daardoor geschonden.

Tweede onderdeel : verwarring artikel 3 EVRM en artikel 9ter VW

De Dienst Vreemdelingenzaken verwacht de inhouden van artikel 9ter VW en artikel 3 EVRM met elkaar. Artikel 9ter VW en artikel 3 EVRM garanderen rechten die verschillend zijn.

Waar artikel 9ter voorwaarden bepaalt om een verblijfsvergunning te krijgen, artikel 3 EVRM enkel de verwijdering van het grondgebied verbiedt.

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Daarboven blijkt uit de travaux préparatoires waarnaar hierboven verwezen dat artikel 9ter vreemdelingen betreft die in België verblijven "met een zorgwekkende gezondheidstoestand van wie de terugkeer naar het land van herkomst niet kan worden overwogen, ofwel omdat de geneesheer een onmogelijkheid om te reizen vermeldt, ofwel omdat het land van herkomst niet over de medische infrastructuur beschikt voor de behandeling en het verstrekken van geneesmiddelen. De effectieve toegankelijkheid van die infrastructuur en de materiële mogelijkheid om behandeling en medicatie te krijgen worden ook in rekening gebracht." [...]

Artikel 9ter is duidelijk niet beperkt tot gevallen waar er een onmiddellijk gevaar voor het leven van de betrokkene bestaat en is uitdrukkelijk voorzien om een verblijfstitel voor medische redenen te gunnen.

Artikel 3 EVRM is echter niet bedoeld om verblijfstitel en te gunnen voor medische redenen, en dat is precies waarom het EHRM dit artikel op een zeer restrictieve manier tot medische situaties toepast

"Les non-nationaux qui sont sous le coup d'un arrêté d'expulsion ne peuvent en principe revendiquer un droit à rester sur le territoire d'un Etat contractant afin de continuer à bénéficier de l'assistance et des services médicaux, sociaux ou autres fournis par l'Etat qui expulse.

(...)

La Cour n'exclut pas qu'il puisse exister d'autres cas très exceptionnels où les considérations humanitaires soient tout aussi impérieuses. Toutefois, elle estime qu'elle doit conserver le seuil élevé fixé dans l'arrêt D. c. Royaume-Uni et appliqué dans sa jurisprudence ultérieure, seuil qui est selon elle correct dans son principe étant donné que, dans ces affaires, le préjudice futur allégué proviendrait non pas d'actes ou démissions intentionnels des autorités publiques ou d'organes indépendants de l'Etat mais bien d'une maladie survenant naturellement et de l'absence de ressources suffisantes pour y faire face dans le pays de destination." (N. t. UK, 27 mei 2008, §§ 42 en 43 - zie ook Yoh-Ekale Mwanje t. België, 20 december 2011, E.O. t. Italië, 24 mei 2012)

Uw Raad heeft dit standpunt trouwens al meermaals duidelijk gemaakt (Arrest nr 91385, 19 november 2012, arrest nr 92 309 van 27 november 2012,...).

Artikel 9ter is breder dan artikel 3 EVRM zowel omtrent het toepassingsgebied als omtrent de rechten die eruit vloeien.

De Arts-adviseur, en de DVZ, voegen voorwaarden aan die wetbepaling toe en die wordt daardoor geschonden.

De motivering van de beslissing, die op een verkeerde interpretatie van artikel 9ter stoelt (en bijgevolg enkel een "levensgevaar" onderzocht), is kennelijk niet passend.

Volgens artikel 62 VW en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

Schending artikel 3 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Verzoekers absolute recht op "lichamelijke en geestelijke integriteit wordt beschermd door artikel 3 van de HGEU.

Verzoekers aanvraag valt binnen de werking[s]sfeer van artikel 3 HGEU. Artikel 51 HGEU stelt dat "de bepalingen van dit handvest zijn (...) tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen', en artikel 9ter VW vormt de omzetting van de Richtlijn 2004/83 van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, meer bepaald artikel 15.

De verwoording van artikel 3 HGEU (o.a. "Geestelijke integriteit) is breder dan de verwoording van artikel 3 EVRM.

Uit de oorspronkelijke aanvraag en bijkomende informatie, uit de medische documenten, en uit de informatie die hierboven gedetailleerd wordt, blijkt dat er een reëel risico bestaat op de schending van verzoekers recht op geestelijke integriteit in Tsjetsjenië.

De beslissing bevat nochtans geen motivering omtrent het risico voor verzoekers geestelijke integriteit in geval van terugkeer naar zijn land van oorsprong.

De motiveringsplichten, en artikel 3 HGEU worden daardoor geschonden."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekers voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat een van hen lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat verzoekers medische getuigschriften aanbrachten waarin wordt gesteld dat eerste verzoeker zou lijden aan een ernstige reactionele angstige depressie, maar dat overtuigende stukken ter staving van deze psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst, de verdere evolutie van het psychiatrisch toestand-beeld en de verdere medische behandeling of opvolging na september 2011 ontbreken. Betrokken arts zette voorts uiteen dat uit de aangebrachte getuigschriften in ieder geval niet blijkt dat een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk was of is in verband met een eventuele reële suïcidereiging of een eventuele psychotische compensatie en dat evenmin blijkt dat dat er nood is aan de monitoring van vitale parameters of aan een permanente medische bewaking en dat de aangehaalde psychiatrische problematiek niet wordt bevestigd door noodzakelijke beschermingsmaatregelen. Tevens wordt uiteengezet dat in een medisch getuigschrift melding wordt gemaakt van een rhinoseptoplastie (neuscorrectie) gecompliceerd met parese van de tong en stembanden, doch dat de vooropgestelde behandelingstermijn van één maand met betrekking tot deze problematiek reeds is verstreken. Ook wordt benadrukt dat het

achterwege blijven van de eventueel nog lopende behandeling op korte termijn niet zal leiden tot een acute levensbedreiging. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoekers nog betogen dat in de bestreden beslissing geen overwegingen zijn opgenomen inzake het verband dat bestaat tussen de psychische problemen waaraan eerste verzoeker lijdt en de feiten die hij in zijn land van herkomst heeft meegemaakt dient te worden benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer heeft gemotiveerd dat de aangevoerde psychische problematiek *“niet wordt bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken/verslagen of door noodzakelijke beschermingsmaatregelen”*. De ambtenaar-geneesheer heeft hiermee duidelijk aangegeven dat verzoekers zelf in gebreke bleven om aan te tonen dat er in casu sprake is van een psychische problematiek die voldoende ernstig is om de toekenning van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te kunnen verantwoorden. Aanvullende beschouwingen omtrent de oorzaken van deze psychische problemen zijn in deze context in casu derhalve niet vereist. Het gegeven dat de Raad in een andere zaak oordeelde dat een nadere toelichting omtrent de aangevoerde medische problemen en een bepaalde situatie in het land van herkomst van een vreemdeling wel vereist was doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. De Raad dient er hierbij ten overvloede op te wijzen dat eerste verzoeker in het raam van zijn eerste asielaanvraag, ondanks het feit dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij enig gezondheidsprobleem had, totaal geen melding maakte van een mentale aandoening en dat de arts die hij vervolgens consulteerde vaststelde dat eerste verzoeker zelf verklaarde dat hij psychische problemen had (*“le patient déclare d’avoir une dépression nerveuse depuis trois ans”*). Het medisch attest van 2 maart 2010 dat werd gevoegd bij de initiële aanvraag om machtiging tot verblijf werd dus opgesteld op basis van de loutere verklaringen van eerste verzoeker, die daarenboven niet in overeenstemming zijn met zijn eerdere verklaringen. In de latere medische verslagen inzake de psychische problemen wordt evenzeer verwezen naar een door eerste verzoeker aangebracht relaas. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om het bestaan en de ernst van de psychische problemen waaraan eerste verzoeker zou lijden niet zonder meer als bewezen te aanvaarden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven van oordeel te zijn dat de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk niet correct is voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

In een eerste onderdeel van hun middel betogen verzoekers dat uit tal van verslagen kan worden afgeleid dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van de gezondheidszorgen in Tsjetsjenië niet volstaan, dat burgers die afkomstig zijn uit deze regio problemen hebben om zich in de Russische Federatie te laten registreren en dat zij vaak gediscrimineerd worden. Zij zetten daarnaast uiteen dat bepaalde medische voorzieningen zelfs totaal ontbreken en dat er een probleem is inzake de toegankelijkheid van sommige vormen van zorgverstrekking. Verzoekers gaan met hun toelichting evenwel voorbij aan het gegeven dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer vaststelde dat de aangevoerde psychische problematiek onvoldoende werd aangetoond, dat hij oordeelde dat *“niet blijkt dat het achterwege blijven van een eventueel lopende medische behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging”* en dat er uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat er sprake is van *“een aandoening die een actueel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst”*. Hierbij moet worden benadrukt dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de ambtenaar-geneesheer een onderzoek zou dienen door te voeren of een standpunt zou dienen in te nemen met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde gezondheidszorgen indien niet blijkt dat vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van voormelde wetsbepaling indienen enig gezondheidsprobleem hebben dat van die aard is dat het ontbreken van een adequate behandeling kan leiden tot een situatie die voldoende ernstig is om als onmenselijk of vernederend te worden beschouwd.

Verzoekers stellen in een tweede onderdeel van hun middel dat verweerder uit het oog verliest dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimer toepassingsgebied heeft dan artikel 3 van het EVRM. Daargelaten de vraag of het uitgangspunt van verzoekers dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een andere draagwijdte heeft dan artikel 3 van het EVRM – een stelling die geen steun vindt in de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35) en in bepaalde arresten van de Raad van State (cf. RvS 19 november 2013, nr. 225.523) – dient te worden gesteld dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij in ieder geval een toetsing doorvoerde aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene criteria. Hij concludeerde immers uitdrukkelijk dat uit de beschikbare medische gegevens noch een aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvragers, noch een aandoening die een actueel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in hun land van herkomst. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer kan geenszins worden afgeleid dat deze arts enkel onderzocht of de aangevoerde medische problematiek een gevaar voor het leven met zich meebracht. De ambtenaar-geneesheer beperkte zich namelijk niet tot de vaststelling dat niet werd aangetoond dat de aangevoerde psychische problematiek levensbedreigend was, maar gaf tevens duidelijk aan dat hij van oordeel was dat het bestaan en de ernst van deze problematiek zelfs niet voldoende werden bewezen en dat niet bleek dat wat betreft de neuscorrectie die werd doorgevoerd nog een verdere behandeling vereist was, nu de vooropgestelde behandelingstermijn reeds was verstreken en geen nieuwe gegevens werden aangebracht.

Het feit dat de ambtenaar-geneesheer ook heeft uiteengezet dat het medisch dossier op basis waarvan hij zijn advies diende te verstrekken niet toelaat het bestaan vast te stellen van een levensbedreigende ziekte, een kritieke gezondheidstoestand of een ziekte in een vergevorderd stadium en hij op ongenueanceerde wijze vermeldde dat dit, gelet op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), nochtans vereist is om te kunnen besluiten dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden bij de repatriëring van een zieke vreemdeling, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze overvloedige vermelding laat evenmin toe te concluderen dat de ambtenaar-geneesheer een voorwaarde aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft toegevoegd.

Verzoekers maken met hun uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Enige manifeste appreciatiefout met betrekking tot de determinerende motieven van de bestreden beslissing of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.3. Daarnaast moet worden benadrukt dat verzoekers niet aantonen dat verweerder door te besluiten dat verzoekers' aanvraag om, op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd, ongegrond is een handeling heeft gesteld waardoor hun lichamelijke en geestelijke integriteit wordt aangetast. De bestreden beslissing impliceert ook niet dat verzoekers dienen terug te keren naar Tsjetsjenië. Verzoekers beschikken immers over een tijdelijke verblijfstitel, nu zij een asielaanvraag indienden die het voorwerp uitmaakt van een onderzoek ten gronde door de diensten van de commissaris-generaal.

Een schending van artikel 3 van het Handvest van de grondrechten, dat eenieder het recht op lichamelijke en geestelijke integriteit garandeert, blijkt niet.

4.2.4. Aangezien verzoekers voorhouden dat de bescherming die wordt geboden door artikel 3 van het EVRM minder ruim is dan deze die wordt geboden door artikel 9ter van de Vreemdelingen en geen schending van deze wetsbepaling kan worden vastgesteld kan niet worden besloten tot een schending van voormelde verdragsbepaling.

Daarenboven moet worden benadrukt dat, zoals verzoekers zelf aanvoeren, het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

4.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding alvorens de bestreden beslissing te nemen het advies heeft ingewonnen van een ambtenaar-geneesheer en dat deze arts de door verzoekers aangebrachte dienstige medische attesten in aanmerking heeft genomen bij het opstellen van zijn advies. Er kan bijgevolg niet worden gesteld dat verweerder de bestreden bestuurs-handeling niet zorgvuldig heeft voorbereid en dat hij niet serieus en zorgvuldig is tewerk gegaan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK